

Sygn. akt I UK 405/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania M. M. i R. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o jednorazowe odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonych od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 8 stycznia 2015 r., sygn. akt VI Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w B., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację M. M. i R. R., rodzeństwa dochodzącego jednorazowego odszkodowania z tytułu śmiertelnego wypadku ich ojca J. R., do którego doszło w dniu 19 grudnia 2013 r. Wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 5 listopada 2014 r. stał się prawomocny w przedmiocie oddalenia ich odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B. z dnia 20 czerwca 2014 r., przy wskazaniu, że zdarzenie z dnia 19 grudnia 2013 r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy, a jednocześnie odwołujący się nie są członkami rodziny uprawnionymi do jednorazowego odszkodowania. Sąd drugiej instancji orzekł zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z

tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. 2015, poz. 1242 ze sprost.) po ustaleniu, że wnioskodawcy przekroczyli wiek określony w art. 68 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm) w związku z art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej i nie wykazali całkowitej niezdolności do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub tylko całkowitej niezdolności do pracy powstałej przed ukończeniem 16 lub 25 roku życia.

Skarga kasacyjna wnioskodawców została oparta na podstawie naruszenia art. 13 ustawy wypadkowej polegającego na przyjęciu, że nie spełniają warunków do przyznania im renty rodzinnej po śmierci ojca i tym samym nie mają legitymacji do ubiegania się o jednorazowe szkodowanie z tego tytułu. Stosownie do art. 398⁴ § 2 k.p.c. wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni naruszonego przepisu, „wywołującego znaczące rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, szerzej omówione w uzasadnieniu skargi oraz ze względu na fakt, że jest ona oczywiście uzasadniona”. Powołali się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2012 r., III UK 53/11, oraz brak orzeczeń prezentujących stanowisko odmienne, przyjęte przez Sądy orzekające w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wskazanie na konieczność wykładni przepisów ujętych w podstawie skargi kasacyjnej w związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2012 r., III UK 53/11 (niepubl.) jest nieuzasadnione. Przedmiotem postępowania zakończonego wydaniem przywołanego wyroku było nieuwzględnienie przez sąd drugiej instancji warunków nabycia prawa do jednorazowego odszkodowania przez rodzeństwo zmarłego, wymienionych nie tylko w art. 68, ale również w art. 69

ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Powołanie się więc skardze kasacyjnej na wskazany wyrok nie dowodzi potrzeby wykładni przepisów prawnych, które w tym przypadku nie budzą poważnych wątpliwości ani też nie świadczy o rozbieżności w orzecznictwie sądów. Artykuł 13 ust. 2 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych powinien być rozumiany zgodnie z jego brzmieniem i celem, ustanowionym jako zrekompensowanie utraty środków utrzymania w związku ze śmiercią członka rodziny tym dzieciom, które ze względu na wiek, niezdolność do pracy lub naukę miały prawo do bycia na jego utrzymaniu.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).